

I

Tom Myers was een voorzichtig, intelligent mens. Hij was zich bewust van de gevaren als hij te intiem probeerde te worden met Sam of met een van de andere senior partners. Ze hielden van vleierij, maar je mocht dat soort dingen niet te opzichtig aanpakken. Sam zag hem rondhangen in de buurt van de studeerkamer en riep hem binnen om deel te nemen aan het gesprek. Tom beseftte dat Sam gewoon een publiek wilde voor zijn verhalen, maar toch vond hij dat hij bofte dat hij naar binnen werd geroepen. Tom Myers was vijfentwintig jaar en hoopte nog voor zijn dertigste partner te worden. Zijn startsalaris bij het advocatenkantoor was 130 000 dollar, meer dan de meeste rechters kregen. Het dubbele van het jaarsalaris dat zijn vader – productiemedewerker bij Chrysler – ooit had verdiend. Tom beseftte dat er een grote kentering plaatsvond in zijn leven en dat die zich misschien wel erg snel voltrok. Maar Tom Myers beschouwde dat niet als geluk of het lot. In zijn beleving was hij al op zijn twaalfde begonnen deze route uit te stippelen. Hard werken,

goede cijfers halen, een beurs verdienen, alles vermijden wat een goede carrière en een goed leven in de weg staat. Maak een plan voor je werk en werk daarna hard aan het plan.

Op een bepaald punt in het gesprek achtte hij het veilig om te zeggen: 'En wie heeft hem daar toestemming voor gegeven?'

Daar moesten de mannen in de kamer om lachen. Zelfs Sam, want het vleide hem. En Sam ging door met het verhaal, tot hij uiteindelijk bij het deel kwam dat hij het leukst vond. Iets over zijn slotpleidooi, waarmee hij een van de juryleden zowaar aan het hùilen had gemaakt. En dat, zo hielp Sam zijn publiek herinneren, terwijl hij degene was die de grote, boze onderneming vertegenwoordigde. Veel gelach.

Onder de studeerkamer, in de kelder van het huis, was een bar. Daar kon je naartoe als je sterkedrank wilde in plaats van een wijntje of een biertje. Maar dat vertrek werd min of meer gedomineerd door Sams kinderen en hun vrienden, die thuis waren van de universiteit en zich een tikje luidruchtig en territoriaal gedroegen.

Aan de bar stond een jonge vrouw te wachten op een wodka-tonic. Ze was tweeëntwintig en haar lichte huid contrasteerde sterk met haar zwarte cocktailjurkje. Het was een jurk die ze zelf nooit zou hebben uitgekozen, maar Tom wilde graag dat ze hem droeg. Haar maakte het eigenlijk niet zoveel uit. Ze was een aantrekkelijke vrouw, al was ze niet opvallend mooi. Maar de jurk stond haar goed en ze wist dat Tom Myers trots was dat ze hem vergezelde naar het feestje. Het meisje heette Cordelia.

In zekere zin is St. Louis een groot dorp. Cordelia Penmark kende de kinderen van Sam Fisher dan ook. Ze mocht hen niet. Ze vond ze vulgair. Toch wist ze diep vanbinnen dat ze eigenlijk ook niet paste bij iemand als Tom Myers. Ze wist dat ze binnen afzienbare tijd een beslissing moest nemen wat Tom betrof. Want als er ooit een jongen was geweest die op zoek was naar een echtgenote, dan was Tom het wel. Cordelia misgunde hem zijn ambitie niet. En hij was geen slechte jongen. Maar een huwelijk met hem zou een

ramp worden. Maar daar zou ze hem nooit van kunnen overtuigen. Niet dat ze van plan was dat te proberen. Misschien zou een Tom Myers later in haar leven wél iets voor haar zijn. Maar nu nog niet.

Tim Fisher zei iets tegen haar.

‘Wat zeg je?’ vroeg Cordelia.

Tim vroeg: ‘Ga je morgenavond ook naar Bodie? Hij geeft een feestje.’

Tim Fisher, die naast haar stond met zijn baggy jeans en zijn belachelijke baardje in een poging er ‘street’ uit te zien. Jezus, en hij sloeg een toon tegen haar aan alsof ze nog samen in de zandbak hadden gespeeld.

Heel vluchtig keek Cordelia hem aan. Toen vond ze het wel weer genoeg geweest en zei: ‘Nee.’ Waarna ze met haar drankje wegliep.

Ze slenterde naar de achterveranda om een sigaret te roken. Al rokend keek ze naar de dode blaadjes op het dekzeil van het zwembad. Koud buiten. Haar jas lag ergens binnen. In de lente zou het weer warm worden en zou ze afstuderen aan Washington University. En dan? Europa? The Hamptons? Op beide plekken was ze welkom, op beide plekken had haar familie een huis. Maar wanneer ze daar was, was ze het aan haar stand verplicht om een bepaalde rol te spelen. Dinertjes, sociëteiten, benefieten enzovoorts. Dan moest ze doen alsof. Het leek wel werk. Met veel mensen kon ze daar niet over praten. Met Tom Myers had ze het niet eens geprobeerd. Hij zou weinig sympathie kunnen opbrengen voor het dilemma van het arme rijke meisje. Tom wilde juist naar The Hamptons. Zou zich zijn hele leven een slag in de rondte werken om deel te kunnen uitmaken van iets vaags, iets wat waarschijnlijk niet eens echt bestond. Zo chic en beschaafd zijn die mensen allemaal niet, schat. Kijk maar naar Tim Fisher met zijn wijde broek, die op Eminem probeert te lijken.

Cordelia keek naar haar glas. Het was al voor tweederde leeg. Jezus, nu dreigde ze ook al alcoholist te worden. Stond ze wodka naar binnen te gieten alsof het limonade was. Ze moest maar eens gaan

oppassen met drinken. Ze bracht haar sigaret naar haar mond. Ja, en dan kon ze gelijk minderen met roken. Zo ging het nu eenmaal wanneer je je op feestjes liep te vervelen. Dan ging je roken en drinken om maar iets omhanden te hebben.

‘Mooie avond, hè?’

Cordelia draaide zich om en zag dat er een man naast haar stond. Hij stak een sigaret op. Een oudere kerel, ongeveer van haar vaders leeftijd.

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Wel een beetje warm voor de tijd van het jaar.’

De man knikte en schonk haar een beleefde glimlach. Hij was niet onknap voor een oudere man. Misschien wilde hij helemaal niets van haar. Misschien zou hij niet proberen haar te versieren, omdat ze half zo oud was als hij. Vaak wilden oudere mannen gewoon even met een mooi meisje praten. Of met een jong meisje.

Ze zei: ‘Ik neem aan dat u advocaat bent.’

Hij keek haar aan. ‘Ja, nou ja,’ zei hij.

Daar moest ze om lachen. Ze vroeg: ‘Is dat zo erg?’

‘Nee, zo erg is dat niet. Studeer je rechten?’

‘Nee. Ik ben nog met de basisstudie bezig. Ik studeer komend jaar af.’

‘Hmm.’

Ze wachtte tot hij zou vragen wat ze daarna wilde gaan doen. Maar dat deed hij niet. En ze dacht: hij weet het niet. Hij weet niet dat ik me niet druk hoef te maken om een carrière, werk, geld. Soms vertelde je het aan anderen, voor de duidelijkheid. Ze wist nog dat ze op tv een keer een oude film had gezien met Tom Hanks. Tom Hanks toen hij nog jong en mager was, en hij speelde een pas afgestudeerde telg uit een aristocratische familie, die een meisje uit Long Island vertelde dat hij uit een familie met ‘nogal wat geld’ kwam en haar vervolgens vroeg daar niet meer aan te denken. In die film vond ze hem leuk, want hij speelde een tamelijk foute figuur en was nog niet zo serieus. Ze zou tegen deze man kunnen zeggen: ‘Ik hoef niet

te werken. Ziet u, ik ben een Penmark.' Misschien kon ze een Katherine Hepburn-accent opzetten, eens zien of ze hem aan het lachen kon maken. Maar misschien zou hij niet begrijpen dat ze het als grap bedoelde. En dan zou ze hem 'o' horen zeggen, op die toon waarop mensen over het algemeen 'o' zeiden wanneer ze die naam hoorden... Nou ja, misschien kon je hun dat niet kwalijk nemen. Misschien zou ze zelf net zo reageren als ze in hun schoenen stond, al maakte ze zichzelf graag wijs van niet.

Cordelia zei: 'Dus...'

'Dus?' vroeg de man.

'Hebt u last van een midlifecrisis of zo?'

'Jazeker. Mijn Corvette staat verderop geparkeerd.'

Ze glimlachte. 'Een Corvette? Is dat niet een tikje, eh... protserig voor een serieuze advocaat?'

'Dat is niet erg aardig van je.'

'Ik ben ook niet erg aardig.'

'Hé, je moet een eenzame man niet zo plagen.'

Cordelia moest lachen.

De man zei: 'O, daar komt hij aan.'

Het was Tom. Cordelia kon aan hem zien dat hij zich ongemakkelijk voelde. Ze keek van de oudere man naar Tom. Die zei: 'Hallo, Ross. Ik zie dat je mijn vriendinnetje hebt ontmoet.'

'Niet officieel,' zei Ross.

'Ik heet Cordelia.'

De man die Ross heette neeg zijn hoofd.

Tom zei: 'Ross is ons grootste wapen in de rechtbank. We noemen hem de Terminator.'

'O, Jezus,' zei Ross, die het compliment opvatte als een belediging.

Cordelia vroeg: 'Is dat zo?'

'Al een hele tijd niet meer.'

'Je zou hem eens in actie moeten zien,' zei Tom. 'Hij is top.'

En zomaar opeens was de stemming verpest. Cordelia, die een

tijke vroegwijs was, begreep dat de beide mannen nu hun voorgeschreven rol moesten spelen. De oude rot moest zijn cynisme en zijn desillusie met het recht voor het groentje verbergen, en het groentje moest de oude rot veren in de kont steken. Ross schudde zijn hoofd en zei: 'Het is maar werk.' Hij leek zich te generen.

Cordelia dacht: als Tom er niet bij was geweest, hadden we samen een leuke tijd kunnen hebben. Niets vunzigs of schandelijks. Gewoon, een goed gesprek. Grapjes, een vleugje ondeugendheid, iets wat deze saaie avond nog had kunnen redden. Maar we spelen verschillende rollen voor verschillende mensen, en deze twee gaan niet samen. Ze vroeg zich af of die Ross zich daarvan bewust was.

Jazeker, besefte ze toen hij zei: 'Leuk je even gesproken te hebben.' Hij liep terug naar het huis.

Tom keek hem na, alsof hij niet goed wist wat hij ervan moest denken. Uiteindelijk zei hij: 'Die Ross', op een toon alsof hij hem echt kende. Hij wendde zich tot Cordelia en vroeg: 'Zullen we gaan?'

'Ja,' zei Cordelia.

Ze liepen door het gras langs geparkeerde auto's, en Cordelia hield haar mening voor zich. Hield zichzelf voor dat Tom er eigenlijk niets aan kon doen. Zo was hij nu eenmaal. Zij had ermee ingestemd om met hem mee te gaan naar het feestje. Ze moest er niet te lang mee wachten: ze moest het met hem uitmaken. Misschien na Kerstmis. Misschien na oud en nieuw. Januari was toch al een sombere maand; hij zou beter af zijn zonder haar.

Tom liep voor haar uit. Het gras was nog vochtig, en ze voelde haar tenen nat worden. De auto stond bijna drie huizen verderop, en ze begon de kou te voelen. Achter hen stierven de geluiden van het feestje weg.

Ze kwamen bij Toms auto, een nieuwe BMW 5 die hij een maand eerder had gekocht. Het maakte deel uit van het uniform van een advocaat, had hij tegen haar gezegd. De auto's stonden dicht op el-

kaar, dus Tom moest zich tussen zijn auto en de auto ervoor door wurmen om aan de bestuurderskant te komen. Cordelia bleef aan de passagierskant staan en keek naar hem terwijl hij zich bukte om de sleutel in het slot te steken.

Cordelia voelde haar hart een slag overslaan, nog voordat ze de mannen bewust zag. Het verraste haar, want ze had niets gehoord. Ze zag de eerste man, aan Toms kant van de auto, precies tegelijk met de andere man, die links van haar opdook. Nu al was ze bang, en haar mond viel open toen ze zag dat de man aan Toms kant een pistool hief. Tom zei: 'Hé', bijna alsof hij een gesprek wilde aanknopen, vlak voordat de man twee keer op hem schoot en hij uit het zicht verdween.

Cordelia wilde gillen, maar werd van achteren vastgegrepen door de man aan haar kant van de auto. Ze kon hem ruiken, kon zijn lichaamsgeur ruiken toen hij een arm en een hand om haar keel sloeg en ze iets tegen haar neus en mond voelde drukken.

Het leek wel een droom. Vaag, zwart, afschuwelijk. Haar blik vertroebelde op het moment dat de man aan de andere kant van de auto, een man met een groen jack, zijn gestrekte arm op de grond richtte. Tom, die ze niet meer kon zien. De man haalde nogmaals de trekker over.

Meer herinnerde ze zich niet.

Terrill was er vrij zeker van dat de tweede kogel de man had gedood. Hij gilte of schreeuwde niet. Alleen maar een korte grom en de man lag op de grond. Voor alle zekerheid schoot Terrill hem door het hoofd. Daarna keek hij over het dak van de auto heen. Ray had het meisje inmiddels buiten westen gekregen.

Op dat moment kwam Lee aanrijden in de Nissan Maxima. Ray stopte het meisje in de kofferbak en deed de klep dicht. Terrill sleepte het lichaam van de man achter de auto, zodat het vanaf de straat niet te zien was. Hij hoopte dat ze zo ver van het huis vandaan waren dat niemand de schoten had gehoord. Terrill liet zich op zijn knieën zakken om het lichaam van de man onder de achterkant van de auto te rollen. Je moest er nu met je neus bovenop staan om hem te kunnen zien. Dat zou hun wat extra tijd opleveren. Hij stapte in de Maxima en Lee trok op.

Lee vroeg: 'Is ze het?'

'Nee,' zei Ray, 'we hebben iemand anders meegenomen.'

‘Ik vraag het maar.’

‘Kalm aan,’ zei Terrill. ‘Allebei. Ze is het, Lee. Zorg jij nou maar dat je je aan de maximumsnelheid houdt.’

‘Doe ik ook.’

Lee Ensler had de auto de vorige dag gestolen. De kentekenplaten waren verwisseld. Desondanks zouden ze een kilometer of drie verderop overstappen in een andere auto. Terrill had Lee geleerd hoe ze auto's moest stelen. Voordat ze Terrill had leren kennen had Lee nog nooit van haar leven een misdaad begaan. Ze was journalist geweest. Een aantal van haar artikelen ging over Terrill. Nadat ze Terrill had geïnterviewd had ze er nog één geschreven. Daarna was ze ondergronds gegaan. Ze was negenentwintig jaar.

Vanaf de achterbank legde Terrill een hand op haar schouder. ‘Je doet het prima, schat.’

Bij een kruispunt stopten ze. Voor hen sloeg een auto rechtsaf, en toen konden ze verder.

Lee zei: ‘Ik heb de tekst af, Terrill.’

‘O, ja?’

‘Ja. Volgens mij is hij wel goed. Misschien kun je er even naar kijken als we terug zijn.’

‘Is goed, Lee. Alles op z'n tijd.’

‘Maar je zei dat we het af moesten hebben voor het journaal van morgen. We...’

‘Dat lukt ook wel, schat. Alles op z'n tijd.’

Hastings stond op het balkon te bellen met zijn mobieltje. Het was koud buiten, maar hij wilde niet dat zijn dochter het gesprek zou opvangen.

Hastings zei: ‘Dit was niet de afspraak.’

Eileen zei: ‘Je wilde haar toch al hebben met Kerstmis. Dat heb je zelf gezegd.’

‘Dat weet ik ook wel. Daar gaat het niet om.’

‘Wat is er dan?’

‘Jij hebt tegen haar gezegd dat je de kerst met haar wilde doorbrengen. Dat je samen met haar naar je ouders zou gaan. Daar rekent ze op.’

‘George...’

‘Eileen, dat heb je tegen haar gezegd.’

‘Ze kan er toch nog steeds naartoe?’

‘Naar je ouders, zonder jou?’

‘Waarom niet? Jij kunt toch met haar mee?’

‘Ben je niet goed wijs? Ik ga eerste kerstdag toch niet doorbrengen met mijn voormalige schoonouders, die me niet kunnen luchten of zien?’

Eileen zweeg even. Toen zei ze voorzichtig: ‘Mijn vader vindt je best aardig.’

Hastings zuchtte. Eileens vader leek helemaal geen mening te hebben over andere mensen. Toen hij en Eileen nog getrouwd waren gaf haar vader hem altijd zonder oogcontact te maken een hand, waarna hij zich terugtrok in zijn kantoor of voor de tv ging zitten. Hij leek Eileen ook niet veel te vertellen te hebben. Wat mogelijk het een en ander verklaarde. Eileens moeder daarentegen had vanaf het begin een uitgesproken hekel aan Hastings gehad. En het duurde niet lang voor Hastings doorhad dat de oude vrouw Eileen beneed om haar jeugdige schoonheid. Al met al waren er aangenaamere families om je tijd mee door te brengen.

‘Eileen, hoor je zelf wel wat je zegt? Dus Amy en ik moeten eerste kerstdag naar jouw ouders toe terwijl jij met je man in Jamaica zit? Denk je echt dat Amy daarop zit te wachten?’

‘Weet ik veel.’

De nonchalante toon waarop Eileen dat zei had hij al vaker gehoord. Voor en na hun scheiding. Hij had er nooit helemaal aan kunnen wennen.

Hastings zei: ‘Ze is je dochter.’

‘Dat weet ik heus wel.’ Ze klonk bijna verward. Ze vroeg: ‘Ga je nou moeilijk doen?’

‘Jezus, Eileen... Hoor eens, ik wil geen ruzie met je. Echt niet. Maar ik ben nu even heel erg boos.’

‘Zal ik het anders aan haar uitleggen? Dat wil ik best doen, hoor.’

Jezus, dacht Hastings. Ze gelooft echt dat ze me daarmee een groot plezier doet. Dat gelooft ze echt.

Even kneep hij zijn ogen dicht. Hij prentte zichzelf in dat hij rustig moest blijven en probeerde dat vervolgens ook te doen. Op beheerste toon zei hij: ‘Nee, hoeft niet. Ik regel het wel.’

‘Zeker weten?’

‘Ja, zeker weten. Ik spreek je nog wel, Eileen.’

Binnen was Amy bezig met haar huiswerk. Twaalf jaar inmiddels, en behoorlijk volwassen voor haar leeftijd. Net zo slim als haar moeder, maar in veel opzichten heel anders. Volwassener, zoals Eileen je zelf ook zou vertellen. Soms vroeg Hastings zich af of Amy wedijverde met haar moeder, of ze iedereen duidelijk wilde maken dat ze verstandig was en wist waar ze mee bezig was, en dat niemand zich ook nog eens zorgen over haar hoefde te maken. Maar het leek niet waarschijnlijk dat dat haar motief was. Ze leek gewoon goed te weten wat ze wilde. En anders hadden de duiveltjes die in Eileens hoofd ronddansten besloten Amy met rust te laten. Eileen, die inmiddels in de dertig was, had een rusteloos karakter. Ze moest altijd in beweging blijven. Alsof ze bang was dat ze, als ze te lang stil bleef zitten, antwoord zou moeten geven op vragen die ze niet wilde beantwoorden. Dat was een van haar strategieën om dingen weg te stoppen, net zozeer voor zichzelf als voor anderen. Jaren geleden was Hastings nog zo ijdel geweest te denken dat hij haar zou kunnen veranderen. In de film lukte dat heel vaak, maar in het echte leven een stuk minder. Zijn Holly Golightly ging er gewoon weer van door en had de kat waarschijnlijk in Tower Grove Park gedumpt.

Amy was vijf toen George Eileen leerde kennen. Eileen had haar als ongetrouwd meisje gekregen. Ze was een intelligente meid uit een redelijk welgestelde familie die op zoek was naar een man, of misschien ook niet. Mooi en slim. George was op het eerste gezicht verliefd op haar geworden. Een paar maanden later waren ze getrouwd, en een paar maanden daarna had hij Amy officieel geadopteerd.

Hij had graag nog meer kinderen gekregen met Eileen, maar dat wilde zij niet. Je kon veel over haar zeggen, maar wat dat betreft had ze hem nooit een rad voor ogen gedraaid. En toen ze George na een paar jaar huwelijk had verlaten, had ze maatregelen genomen om ervoor te zorgen dat hij de gedeelde voogdij zou krijgen over het meisje dat hij al snel als zijn eigen dochter was gaan beschouwen.

Ook wanneer Hastings boos werd op Eileen hielp hij zichzelf daaraan herinneren.

George had hun appartement in St. Louis Hills gehouden. Eileen was bij haar volgende echtgenoot ingetrokken. Een rijke letselschadadvocaat die in West County woonde. Geen slechte kerel, al was Hastings opgelucht dat Amy hem nooit aardig was gaan vinden.

Amy keek Hastings aan toen hij weer binnenkwam.

Ze vroeg: 'Was dat mama aan de telefoon?'

'Ja.'

'Ze laat me zeker stikken, hè?'

Ze was altijd al een slimme meid geweest.

'Ze laat je niet stikken,' zei Hastings. 'Ze heeft alleen...'

'Een beter aanbod gekregen?'

'Ze gaat met Ted naar Jamaica. Je mag mee als je wilt. Maar ze dacht dat je daar geen zin in zou hebben.'

Nog steeds keek ze hem recht aan. Haar lip trilde niet; misschien was ze hieraan gewend geraakt.

Uiteindelijk zei ze: 'Ze heeft gelijk, ik heb geen zin om mee te gaan. Maar ik vind het een kutstreek van haar.'

'Zeg, zulke taal wil ik niet...'

'Het is toch zo? Ze vertelt het me niet eens zelf.'

Hastings zei: 'Ach, we bedenken wel iets anders.'

Wat een heerlijke feestdagen weer. Depressie, boosheid, en nu stress omdat hij niet wist wat ze moesten doen. Hastings had nog nooit van zijn leven een kerstmaaltijd, compleet met kalkoen, bereid. Pasta en eenvoudige vleesgerechten, dat was het enige waar hij zich ooit aan had gewaagd. Afgezien van Eileens ouders hadden ze geen van beide familie. Niet in St. Louis althans. Hastings' ouders waren allebei overleden. En trouwens, hij had nooit met zijn vader overweg gekund. Hij had wel een paar neven en nichten in Nebraska, waar hij was opgegroeid, maar eigenlijk kende hij die nauwelijks. Zijn vader was bij zijn broers en zussen ook niet erg populair geweest.

Amy zei: 'Pa, maak je niet zo'n zorgen. Ik vind het niet erg om met Kerstmis hier te zijn. Echt niet.'

Dus nu logen ze allebei. Hastings had uit zijn duim gezogen dat Amy van Eileen mee mocht naar Jamaica, en Amy beweerde dat ze het niet erg vond om Kerstmis door te brengen in wat opeens een heel klein, heel leeg appartement zou lijken. Of hoe je soms met de beste bedoelingen verkeerde dingen doet.

Hastings keek naar zijn mobieltje.

Shit. Hij had een oproep gemist. Een telefoontje van Karen Brady, hoofdinspecteur van de recherche.

Hij liep de keuken in terwijl hij haar telefoonnummer intoetste.

Nog voordat de telefoon voor de tweede keer overging nam ze al op.

'George?'

'Ja, Karen. Wat is er?'

'We hebben een melding gekregen van een moord en een ontvoering. In Ladue.'

'In Ladue?'

'Ja. Het is een paar minuten geleden gebeurd. Of liever: het lichaam is een paar minuten geleden gevonden. George, het is vlak voor de deur van een advocaat gebeurd, tijdens de kerstborrel. Er waren rechters en hoge stadsbestuurders bij.'

'Is het op de kerstborrel gebeurd?'

'Nee. Buiten. Een meter of honderd verderop. De korpschef wil dat jij ernaartoe gaat.'

'Heb je Joe al gebeld?'

'Nee. De korpschef zei dat ik jou moest bellen.'

'Oké. Dan bel ik hem wel.'

Toen hij had opgehangen keek hij met een verontschuldigd gezicht naar Amy.

Amy vroeg: 'Moet je echt weg?'

'Ja. Ik blijf misschien wel de hele nacht weg.'

Met een zucht stond ze op. 'Ik bel Randi wel.'

Randi McGregor was een vriendin van haar die verderop in de straat woonde. Ze zaten samen op de St. Gabriel School. De stilzwijgende afspraak was dat Amy een nachtje bij Randi kon logeren wanneer Hastings een oproep kreeg. In ruil daarvoor had Hastings al vaak voor Randi gekookt – haar ouders waren belabberde koks –, en dan was er nog het feit dat hij het gebazel van Randi's vader over honkbal, de Cardinals en wat hem verder nog te binnen schoot moest aanhoren wanneer ze hem in Francis Park tegenkwamen. Een eerlijke ruil.

Hastings beëindigde net zijn gesprek met Joe toen Amy met haar logeertas haar slaapkamer uit kwam.